

ни израза на лицето си. Стисна челюсти и заканително процеди презъ жби:

— Стига си дрънкала глупости! Азъ съмъ дошълъ за пари и съ праздни ржце нѣма да излѣза отъ тая кжща!

— Тѣй ли била работата? Та за пари ли си се предалъ на дявола? Почакай, ей сега ще ти донеса!

Баба Елена веднага излѣзе отъ стаята, качи се въ горната кжща, отвори стара ракла, взе шепа жълтици отъ единъ вързопъ и се върна при хайдутина. Нането я посрещи съ насочена въ гърдитъ ѝ пушка. Мина му презъ ума, че вмѣсто за пари, тя е отишла за оржие. Но старата майка улови съ свободната си ржка цевъта на пушката, отстрани я отъ гърдитъ си и съ все сила запрати жълтицитъ въ лицето му.

— На ти жълтици! Събери ги и ги яжъ! Ако ти се видятъ малко, още ще ти донеса! Тѣ изгориха сърдцето ми и сърдцето на моя синъ, та дано и твоето изгорятъ! Така свѣтътъ ще се отърве отъ нехранимайко като тебе! Пфу!..

Една отъ жълтицитъ бѣ ударила Нането по носа. Той дигна ржка, притисна дланъ до ноздритъ си и погледна да види, дали е протекло кръвъ. Съ крайчеца на очитъ си той потърси изпопадалитъ жълтици по постаната черга. Баба Елена нѣмаше никакво намѣрение да ги събира отново. Тя пристѣпи къмъ огнището, седна срещу вече угасналия огънь, подпрѣ главата си на стената и, като се заклати, тихо занарежда:

— Господи, Исусе Христе, смили се надъ мене, вземи ми душата! Свѣтътъ се е напълнилъ съ хайдутини! Не мога да гледамъ, какъ синъ майка си граби!

Нането се намери да се наведе за жълтицитъ, но почувствува срамъ въ себе си, ядоса се на златото и ритна съ кракъ най-близката жълтица. Следъ това пристѣпи къмъ старата майка, спрѣ задъ нея и дълго слушъ безпомощния ѝ плачъ. Неочаквано бликнаха